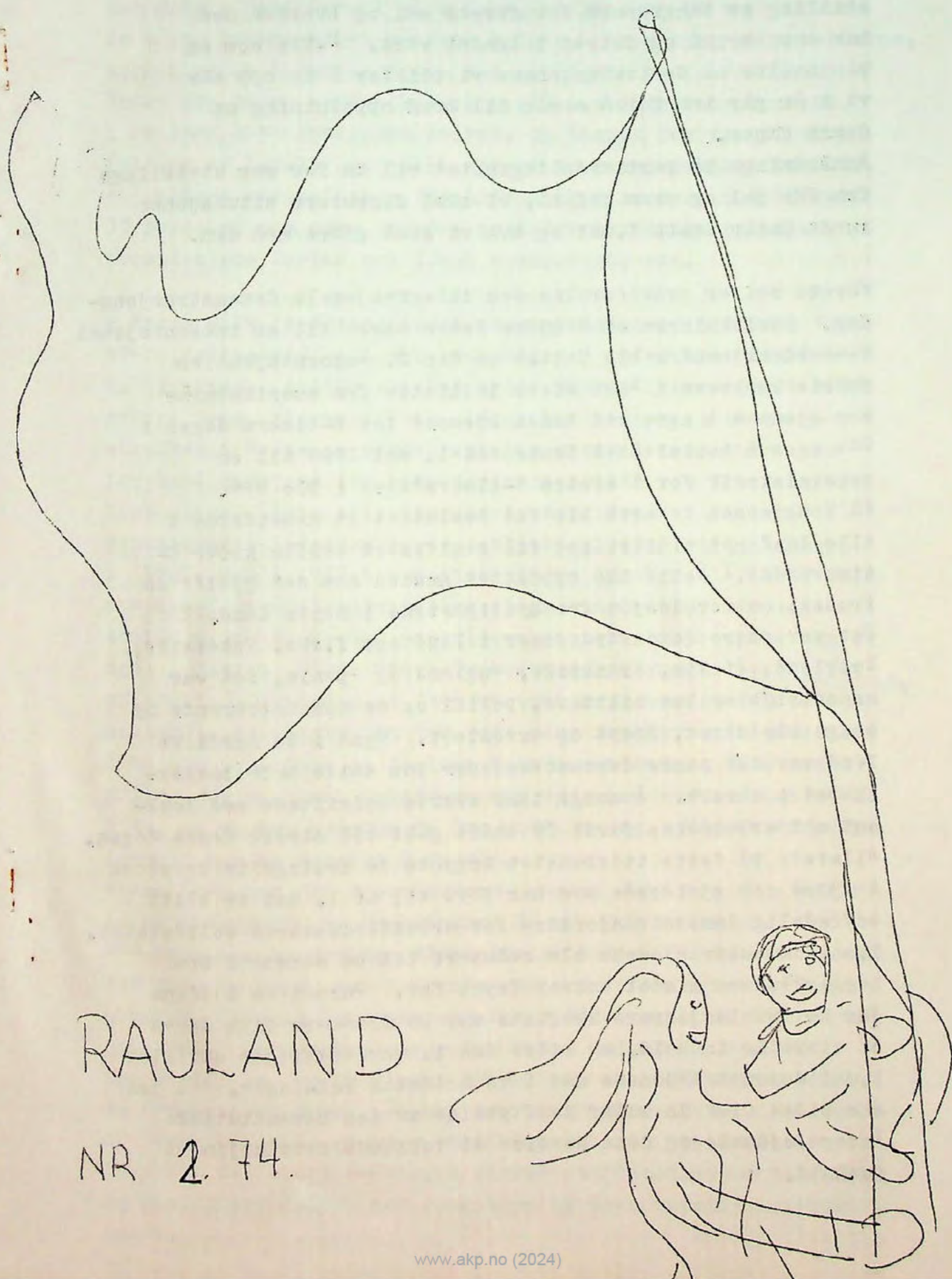

RAULAND

NR 2. 74.

1. MAI - EN KAMPDAG FOR ARBEIDERKLASSEN.

Denne artikkelen er ment å være en kortfattet framstilling av bakgrunnen for første mai og hvordan den har vært brukt og feiret i landet vårt. Dette som en påminnelse om de tradisjonene vi plikter å ta opp når vi i år går inn for å samle til bred oppslutning om denne dagen.

Innledninga på partiavdelingsmøtet vil ta for seg utviklinga fra før jul og fram til nå, vi skal diskutere situasjonen rundt dette årets 1.mai og hva vi skal gjøre med den.

Første mai er arbeiderklassens internasjonale demonstrasjonsdag. Beslutningen om å gjøre denne dagen til en internasjonal demonstrasjonsdag ble fattet på den 2. Internasjonales første kongress i 1889 etter initiativ fra amerikanerne som gjennom lengre tid hadde kjempet for 8-timers dagen i USA og som besluttet å bruke den 1. mai 1890 til en generalstreik for å erobre 8-timersdagen i alle USA.

På kongressen i Paris ble det besluttet at arbeiderne i alle land som sluttet seg til manifestet skulle kreve 8-timers dag. Dette ble oppfattet næsten som det gjaldt en trussel om revolusjon fra myndighetene i mange land. Det var store demonstrasjoner i land som f.eks. Østerrike, Tyskland, Italia, Frankrike, England og Spania, det var sammenstøt mellom militære, politi og de demonstrerende og mange ble såret, drept og arrestert. Også i de nordiske land var det store demonstrasjoner som satte hele borgerskapet i skrekk. I mange land svarte bedriftene med lock-out mot arbeiderne fordi de hadde gått til streik denne dagen. Allerede på dette tidspunktet begynte de meningsdivergensene å gjøre seg gjeldende som har ført til at 1. mai er blitt en fredelig demonstrasjonsdag for arbeiderklassens solidaritet. 1.mai demonstrasjonene ble redusert til en seremoni som borgerklassen mistet enhver frykt for. Bare i de landene der de revolusjonære kreftene var på frammars fikk dagen et virkelig innhold, og etter den 1. verdenskrigen utviklet 1.mai demonstrasjonene seg i to motsatte retninger. På den ene siden fikk de under innflytelse av den kommunistiske Internasjonale og dens partier et voksende revolusjonært innhold.

På den annen side fikk de sosialdemokratiske 1.mai demonstrasjoner et mere og mere offisielt og borgerlig statsbevarende innhold. I Kominterns opprop til 1.mai 1919 het det: "Arbeidere i alle land, slipp ikke ut av hendene de våpen borgerskapet ga dere i 1914. Bevapning av arbeiderne, avvapning av borgerskapet - det er dagens løsen."

Under den annen verdenskrig ble all 1.mai feiring forbudt i de land hvor fascismen seiret, og kampen for den illegale feiring av 1.mai dagen fikk dermed et revolusjonært innhold. I Tyskland var det lenge før krigen åpne kamper, i 1929 falt 33 personer som ofre for den sosialdemokratiske politipresidentens forbud mot 1.mai demonstrasjoner.

I Norge gikk de første 1.mai demonstrasjonene i 1890 i Oslo (83600 deltagere) og i Kristiansand. I andre byer ble det holdt møter. I 1891 ble det holdt demonstrasjonstog i alle større byer. Utover i 1910, 20 og 30-årene var det mange streiker i Norge og mange krav ble kjempet fram til tross for hard motstand fra arbeidsgivernes side som svarte med lock-outer. Ikke alle kampene lyktes, det var sosialdemokrater i ledelsen og de avblåste bl.a. dyrtidsaksjonen i 1917, men i 1919 ble 8-timersdagen innført. I denne tida var 1.mai demonstrasjonene kraftige manifestasjoner som samlet mange folk, men sosialdemokratiets linje viste seg også i Norge. Etter den andre verdenskrigen er dagen blitt offentlig høytidsdag og fått et tamt preg, hvor den ^{uforpliktende} internasjonale solidariteten har vært mere framherskende enn å ta opp politiske og faglige krav innenlands. Ikke rart heller, vi har hatt arbeiderpartiregjering mesteparten av tida, og vi vet hvordan de har utvikla seg. Dagens virkelige innhold har de forsøkt å skjule.

Siden 1968 har ~~Med~~ Arbeiderfront samlet folk som ikke ville la Arbeiderparti og LO-ledelsen få monopol på 1.mai. Mot DNA-toppenes borgerlige floskeltaler satte RAR demonstrasjoner for folkets krav, den internasjonale solidariteten og 1.mai som kampdag. Marxist-lenineistene har stått i spissen for dette arbeidet. Demonstrasjonene har økt i antall og kvalitet fra år til år, og de fleste steder har de vært større enn de DNA-kontrollerte. Togene har pleid å mobilisere en rad av tverrpolitiske grupper rundt lokale krav og paroler, i 1972 var det stort RAR-tog i fiskeværret Henningsvær i Lofoten og uteliggere deltok med egne krav og egen avdeling i Oslo-toget.

(Litt. jeg har brukt er vesentlig Arbeidernes leksikon, partiboka og diverse ~~NA~~ og ~~LF~~ fra ifjor).

For oss kommunister er nettopp denne massemobiliseringa hovedinnholdet i 1.mai-arbeidet, grunnlaget for allianser og samarbeid. I 1972 klarte vi ikke å få til full enhet på venstresida om 1.mai arrangementet. Gjennom kontakt med sentrale faglige tillitsmenn i Folkebevegelsen ble det oppnådd enhet om det politiske grunnlaget for et breiere enhetsarrangement enn Rød Arbeiderfront kunne bli. På grunn av motstand fra mer høyre-orienterte ledere i ~~AB~~ lot dette seg ikke realisere. Vi valgte derfor å organisere ~~NAF~~-tog og å gi full støtte til Folkebevegelsens Faglige Utvalgs arrangementer. I 1973 la vi ivært forslag til retningslinjer og plattform for årets 1.mai arrangementer opp til en videreutvikling av den enhetsfrontpolitikken vi har fulgt de siste åra. Tidligere hadde vi hatt bredde i folkets kamp mot monopolkapitalen og imperialismen, men den politiske bredden hadde i en annen forstand vært svak. Bare et fåtall steder hadde vi klart å trekke med andre politiske grupperinger. Mangelen på brei deltakelse fra fagforeningene var også åpenbar. I 1973 mente vi at forutsetningene var tilstede for en endring av dette, det hadde skjedd en venstredreining og langt større deler av folket enn tidligere gikk inn for en progressiv politikk (~~ABC~~-valget bl.a.), og også partier som SF, ~~NAF~~ og faglige topptillitsmenn var blitt tvunget til venstre. Ikke bare vi var blitt sterkere, men vi har ikke noe monopol på massebevegelsen, og vi ville ikke trække mekanisk i gamle spor. Vi foreslo et skifte i navn fra ~~NAF~~ til "Enhet - Solidaritet". Vi ville ikke utelukke grupper som mente at tidligere tog hadde vært for m-l-dominert, vi ønsket et opplegg som ville nå breiere ut, og mente at et navneskifte sammen med mer konkrete og aktuelle hovedparoler ville lette dette. Vi ville ha rett til seksjoner, til partimarkering (men ikke som et absolutt prinsipp) og adgang for folk til å slutte seg til på grunnlag av en eller flere av hovedparolene. I Oslo ble resultatet et Faglig 1.mai Front-tog til venstre for DNA/LO-ledelsen. Toget samlet 12 000 til tross for regn og styggevar, og var således en seier for enheten på venstresida. For 1.mai var det et helvetes styr med diplomati på topplanet, og vi var nervøse for hvordan det skulle gå, ville det bli brudd i siste liten eller ikke? Det ble ikke seksjoner i toget og man måtte slutte seg til alle parolene.

Det var synd, men vi mobiliserte godt og fylka oss under de mest progressive parolene.

Om kvelden markerte vi oss som parti med egne arrangementer.

Berit

HER, ja akkurat HER skulle ditt innlegg stått!

HER er det masse plass!

Hva skulle du ha skrevet?

Du har sikkert tanker du kan dele med andre. Starte en debatt. Eller du kunne svart på noen av innleggene i tidligere nummere:

Be har spurt hva du mener om kulturpolitikk.

(Ka meine du?)

Gunda har spurt hva du mener om samlivsproblemer.

(Rauland nr.2-73)

Lise(?) lurar på hvordan vi vurderer hva som er vitenskap?

(Rauland nr.2-73)

G diskuterer synet på arbeiderklassen. Hva mener du?

(Rauland nr.1-74)

Hva er din mening ??????

Skriv den her! Det er masse plass.....

TIL JOHAN M. S OPPSUMMERING AV SYMPATISØRARBEIDET VÅRT!

Takk for en nyttig oppsummering. Mange bør gi uttrykk for hva de mener om den, omtrent det har jeg tenkt å gjøre her.

Du skriver at vi må skape organisasjonsformer for sympatisørarbeidet vårt ut fra den aktuelle klassekampssituasjon. Det er riktig og det er derfor viktig å trekke opp perspektivene på hva som er den aktuelle situasjon nå.

I FFP-ekstra står det på sidene 4 og 5: "Kampen mot norsk EEC-medlemskap, forverringa av arbeidsfolks økonomiske stilling og hendelsene internasjonalt har de seinere åra ført til et omfattende oppbrudd til venstre fra DNA. I stortingsvalget støttet de fleste SV, som førte fram en del sentrale arbeiderkrav og ble oppfattet som mot DNA. Framkomsten av SV katalyserte i stor grad oppbruddet uten at det til nå har slått seg ned på noen bestemt politisk plattform.

Mulighetene for å vinne fram med kommunistisk politikk er store- men muligheten for at store deler av bevegelsen for en periode på flere år kommer inn under venstre-sosialdemokratisk og revisjonistisk ledelse er også tilstede. De nærmeste åra kan her bety store endringer i styrkeforholdet på venstresida. I kampen om den politiske ledelsen til venstre for DNA vil vår politikk og taktikk og vårt arbeid i forhold til SV, være avgjørende."

Dette er perspektivene og dette peker på viktigheta av at vi klarer å fange opp brede masser av folk med sympatisørarbeidet vårt. Om vi klarer dette vil være bestemmende for den politiske situasjon i åra framover. Altså er dette en oppgave vi må ta alvorlig på!

J.M.s avspeiling av virkeligheta mener jeg i hovedsak er riktig. Vi må imidlertid bygge den videre ut. Først en korrigering: Et støttelag "-som krevede av sympatisørene at de støttet bevegelsen på de viktigste politiske sakene og betalte en lav støtte-kontingent"- har

lav støtte-kontingent har aldri eksistert hos oss. Denne ramma for sympatisørarbeidet kom sentralt fra på et tidspunkt da man prøvde å finne nye former for organisering av venner, men den viste seg snart ikke å holde. Svært få, om noen, av vennene våre følte seg som medlemmer av et støttelag, og kontingent ble det aldri noe av. Dette bare for å gjøre det klart at støttelaget ikke på noe tidspunkt var en så sammensveisa enhet som det kan se ut som hos J.M. Jeg tror det er riktigere å si at det var et mer eller mindre fast møtetilbud som fylket om seg en stamme folk av varierende størrelse. Oppfatninga av støttelaget som et organisert lag med medlemmer var lenge et hinder for arbeidet i støttelagsstyret, inntil vi skjønte at dette ikke var det våre folk hadde bruk for.

Ellers tror jeg J.M.s oppsummering peker på det vesentlige man trenger for å forstå støttelagets foreløpige død; spontantet i støttelagets ledelse, mangel på ansvar for støttelaget i resten av laget, også hos p.a-styret. Disse indre motsigelser parra med ytre forhold som valg-innsatsen, SV's framgang og vansker med å finne egne lokaler, satte et foreløpig punktum for støttelaget.

Så til det viktigste. Hva nå? Jeg tror støttelagsorganisering på stedslagsplan er det riktige og jeg synes J.M. peiker på hvorfor. Men- jeg savner ei vurdering av dette arbeidet i forhold til de andre oppgavene våre. Jeg tror at dersom vi skal klare å bygge opp støttelag som møter de behov vi og vennene våre har kreves ei prioritering av dette arbeidet og at vi setter inn ganske mye krefter på det. Jeg tror at for stedslaga vil dette bare bli nok ei oppgave dersom vi ikke går inn på ei politisk begrunna prioritering av arbeidet. Konkret: I vårt stedslag har vi diskutert saken og funnet ut at eget støttelag er tingen. Ingenting har skjedd. Vi førte nemlig ikke diskusjonen så langt som til hva dette betydde av nye oppgaver, hvordan

betydde av nye oppgaver, hvordan vi skulle prioritere dette i forhold til de andre oppgavene våre, hvem skal hovedsakelig jobbe med det, osv.

Jeg synes det er bra at diskusjonen om sympatisørarbeidet

er kommet igang her i bladet, den må fortsette med mange nye innlegg. Dessuten tror jeg p.a-styret må ta opp spørsmålet og komme fram til retningslinjer for arbeidet. Til slutt: Hva om redaksjonen foretok en rundspørring blant aktuelle sympatisører om hva de mente om saka.

H. [redacted]

LITT OM KVINNER.

Av E. [redacted]

Seminar om LO/kvinnesak.

Om et møte med kvinnelige tillitsmenn innenfor LO.

I LO er det 104 fastlønte tillitsmenn, hvorav 6 kvinner = 5,6%

I LO er det 360 landsstyrerepresentanter, hvorav 29 kvinner
= 8%

I offentlige styrever og råd er kvinneprosenten 10,5%.

Jeg har aldri truffet noen kvinner fra det offentlige LO før.

Nå traff vi to stykker, en er sekretær i Arbeidsmannsforbundet og mangeårig medlem i LO's kvinnenemnd, (som forøvrig aldri hadde noen myndighet og dessuten er nedlagt og erstattet av LO's familiepolitiske utvalg, - som heller ikke har noen myndighet.) Den andre er styremedlem i NTL og for tiden personlig sekretær for statsråden i FAD.

Det ble et forstemmende møte med to bråkjekke eldre jenter. Deltakerene på seminaret var en meget variert gruppe

som gjerne ville lære, Men de to fra LO betraktet kvinneproblemer på en måte som var så fjern fra oss at enhver dialog var umulig.

Vi lot dem høfligst få være i fred. Det hadde allikevel ingen hensikt å prøve å forklare dem hva våre problemer er. Men dette forstemmende møtet slo ihvertfall fast for meg igjen at de prinsippene som vi i partiet arbeider etter er riktige og viktige!

Disse to gamle jentene som er blandt de få av sin generasjon som har "kommet seg fram", hadde tydeligvis aldri fått med seg noen skikkelig opplæring i å analysere. De hadde slitt seg fram på mannens

premisser, på like fot med menn. LO velger jo som kjent alltid den beste uten hensyn til kjønn. Kvinnesak er menneske-sak for LO. Hadde det bare vært så enkelt! Men så enkelt er det ikke, nettop fordi kvinnekrimineringen eksisterer. LO-jentenes oppsummering av sin egen karriere var nok egentlig en kjekk løgn: "Jeg for min del har aldri møtt noen vanskeligheter."

Vi satt der og hadde lyst til å rope: Dere juger! Både dere og vi har møtt en masse vanskeligheter og den verste har kanskje vært følelsen av å stå alene med problemene!

Det hadde vært ganske fåfengt å rope eller si noe som helst, fordi de to hadde mistet kontakten med vanlige jenter, manglet helt kvinnesolidaritet og snakket konsekvent om "jeg" og "dere" og aldri om "oss" eller "vi".

Da spørsmålet om statsbarnehager for statsansattes barn ble diskutert, var holdningen slik: "Dere må ikke reise dette som tariff-krav, dette må løses ad politisk vei (?). Dessuten er dere i staten privilegert i forhold til andre grupper og da vil deres krav gå utover grupper som har det verre! "

Er kvinner i staten privilegert og i tilfelle: skal det at vi ikke har det dårligst avholde oss fra stille krav?

Hva er det for slags måte å føre kamp for samfunnets dårligst stilte grupper på?

Men det verste var kanskje at de hadde mistet evnen til å lytte. De var overhodet ikke interessert i oss....

Vi må passe på å bevare evnen til å lytte med store vidåpne ører. Vi må være lydhøre og aldri glemme at hvis vi ikke får med oss de store, store gruppene som er tilbakeliggende og tildels meget tilbakeliggende, kan resultatet i verst fall bli at vi ender opp som de gamle LO-jentene.

Jeg synes nesten synd på de to gamle, for de kan jo ikke vite hvor godt det kjennes endelig å bli flere og flere, endelig å vite at vi kan bli så mange at vi kan gjøre framskritt, i en slags forvissning om at partiet også tar et visst ansvar for at vi skal gå riktig framover.

Noen dager senere...

Likevel er vi kommet så kort innenfor partiet. Har vi det klart for oss at kvinnekampen er en av de viktigst frigjøringskampene akkurat nå? At det finnes en rekke spørsmål som partiet må ta stilling til hvis det skal ha muligheten til å være ledende også her?

Mine tildels spredte erfaringer er at de politiske diskusjonene på dette området foregår utenfor partiet, og at folk i partiet gjør seg opp sin mening og sin politikk på bakgrunn av hendelser som har foregått og diskusjoner som har vært ført i Kvinnefronten og andre steder. Jeg mener vi ligger ganske langt etter her.

Jeg har lest de første artiklene i "Kvinnens Årbok" idag. Der finnes det en masse stoff til diskusjon.

Dessuten finnes det referater fra Kvinnefrontens landsmøte i Orientering for 16 feb.

"Kvinnekamp og/eller klassekamp?", der SF uttrykker en negativ holdning til resultatet av landsmøtet.

Når skal vi ta opp kvinnekampen til bred diskusjon i vår partiavdeling?

Når skal vi diskutere kvinners og menns motstridende og sammenfallende interesser i det nåværende stadium av klassekampen både på jobben og hjemme?

Vi mener det er riktig å sloss for familiene, men hvordan skal disse familiene gis mulighet til å bli brukbare utgangspunkter for den videre kampen? (Jeg minner igjen om at kvinnediskriminering er et sørgelig faktum også for oss).
NÅR KOMMER FAMILIESEMINARET???

Det gleder jeg meg til!

E

LIBERTAS om AP.

I sitt brev til medlemmer og interesserte ang. "venstreradikales misbruk av skoler og massemedia" av 20 okt.1973, skriver denne "næringspolitiske opplysningsforening" følgende:

" Vi vil først og fremst rette søkelyset mot de rene sosialister, mot kommunister og marxist-leninister.

Mange kaller seg sosialister, men er i virkeligheten sosialdemokrater.

De sosialdemokratiske krefter har i de senere år dominert Arbeiderpartiet, og vi anser det vesentlig at det også skjer i fremtiden. Den nye regjering bærer bud om at AP akter å følge den sosialdemokratiske linje.

Vi finner det dog viktig å presisere at vi alltid vil gå sterkt i rette også med et sosialdemokratisk Arbeiderparti hvis dette fremmer forslag som i realiteten er sosialistiske, eller hvis den politikk det legges opp til av andre grunner ansees skadelig."

(Understrekningen har jeg gjort, refleksjonene gjør seg selv.

Sløyolf.)